

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku A. N., B. W. i M. K.
przy uczestnictwie Spółki dla zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej Wsi W.,
Gminy [...], [...] o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyń
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt V Ca 2737/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i obciąża
uczestników poniesionymi przez nich kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim stwierdził, że S. N. i A. N. nabyli przez zasiedzenie na zasadach wspólności majątkowej małżeńskiej z dniem 1 stycznia 2002 r. własność

nieruchomości o powierzchni 1,11 ha, stanowiącej działkę gruntu o numerze [...], położoną w miejscowości W. gmina [...].

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, rozpoznając sprawę na skutek apelacji dwóch uczestniczek – Spółki dla zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej Wsi W. oraz Gminy [...] zmienił zaskarżone postanowienie i oddalił wniosek o zasiedzenie.

Sąd Okręgowy ocenił, że posiadanie nieruchomości przez wnioskodawcę nie było posiadaniem samoistnym, z materiału dowodowego wynika bowiem, że już w momencie wejścia w posiadanie gruntu S. N. zdawał sobie sprawę, iż jest posiadaczem zależnym tej nieruchomości, stanowiącej tzw. ziemię [...], użytkowaną przez każdorazowego sołtysa wsi W. W ocenie Sądu drugiej instancji nie zostało wykazane, aby w jakimkolwiek momencie zmieniło się nastawienie wnioskodawcy do posiadanej nieruchomości. Wnioskodawca S. N. nie tylko nie zmanifestował na zewnątrz zmiany charakteru posiadania, ale również w swoim własnym przekonaniu ciągle pozostawał posiadaczem zależnym tej nieruchomości.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciły naruszenie art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c., art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 510 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda został oparty na przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżących oczywista zasadność skargi polega na tym, że Sąd, wydając zaskarżone postanowienie, naruszył art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c. poprzez błędną ich wykładnię, nie wziął pod uwagę definicji samoistnego posiadacza, a w rezultacie nie uwzględnił ustaleń z których wynikało, iż S. N. i A. N. władali nieruchomością jak właściciele zarówno w zakresie władztwa nad rzeczą, jak i woli posiadania jej dla siebie. Za oczywiście uzasadnione skarżące uważają także zarzuty naruszenia prawa procesowego tj. art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 510 k.p.c. dotyczące nieprawidłowego dopuszczenia do udziału w sprawie spółki dla zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej Wsi W. i Gmina [...], które nie wykazały interesu prawnego do udziału w tym postępowaniu ani żadnego tytułu prawnego do nieruchomości. Zdaniem wnioskodawczyń Sąd drugiej instancji nie wziął pod uwagę, iż apelacje zostały złożone przez podmioty, które nie powinny brać udziału w postępowaniu w charakterze uczestników a tym samym nie powinien być ich uwzględniać.

Skargi nie można było uznać za oczywiście uzasadnioną. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004/6/100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49). Skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, niepubl. i z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, wnioskodawczynie nie przytoczyły. *Prima facie* ocenić można, że wykładnia art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c. przyjęta przez Sąd Okręgowy nie jest oczywiście błędna. Z uwagi na niejasny stan własnościowy spornego gruntu i jego dotychczasowe przeznaczenie nie

można też dopatrzeć się oczywistego błędu we włączeniu do grona uczestników podmiotów, które złożyły apelacje. Nie budzi także wątpliwości podmiotowość Spółki dla zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej Wsi W., skoro jej statut został zatwierdzony i z tą chwilą uzyskała osobowość prawną. Wprawdzie w orzeczeniach nieprecyzyjnie wskazana została jako uczestnik Wspólnota Gruntowa Wsi W., a nie spółka powołania do zarządu Wspólnotą, jednak nie budzi wątpliwości, że w postępowaniu występowała spółka. Z tych przyczyn nie zachodziła przesłanka z art. 398⁹ § 1 k.p.c. wskazana przez skarżące. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.